

Colofon

MISSIE- en ONtwikkelingswerk
jaargang XXVI nr. 3 (2026)

Uitgave van

Missiebureau Bisdom Roermond

MISSION

informatiebulletin over diverse missionaire
activiteiten in de Missie en verschijnt zes keer per jaar.

Missiebureau

Het Missiebureau heeft tot doel de geloofsverkondiging in missielanden te
ondersteunen in de ruimste zin van het woord.

Swalmerstraat 100

6041 CZ Roermond

(0475) 38 68 80

info@missiebureau.nl

www.missiebureau.nl

NL27 INGB 0001 04 50 00 - NL11 RABO 0144 10 14 08

ISSN: 1567-1305

Wilt u ons werk ondersteunen?

U kunt al helpen door ons werk mee te nemen in uw gebed. Wilt u ons ook
financieel ondersteunen? U kunt uw gift ook aan ons overmaken via
internetbankieren: Missiebureau Roermond NL11 RABO 0144 1014 08 o.v.v.
Mission no. 3

Of gebruik de QR-code die hier staat afgebeeld:

foto voorkant: kokosvezeltouwproject regio Mandapam India

MISSION

MISSIEBUREAU ROERMOND

Nieuw inkomen voor weduwen in India

Aan de zuidoostkust, in het district Ramanathapuram in de deelstaat Tamil Nadu, ligt de regio Mandapam. Het is een gebied waar de zee dichtbij is en daarom het dagelijks leven van veel gezinnen bepaalt. Vissen is er voor velen niet zomaar een beroep, maar de basis van hun bestaan. Generaties lang leven families er met en van de zee. Tegelijk is die zee ook onzeker. Slecht weer, natuurlijke omstandigheden en spanningen rond de zeegrens tussen India en Sri Lanka maken het bestaan van vissers kwetsbaar. In recente jaren zijn er opnieuw meldingen geweest van arrestaties van vissers uit Tamil Nadu door de Sri Lankaanse marine, waardoor kustgemeenschappen in Ramanathapuram met zorg kijken naar hun inkomen en veiligheid.

Vissersboten bij Pamban, Tamil Nadu (Foto: Vensatry/Wikimedia Commons)

Juist in die kwetsbare omgeving werkt de Sivagangai Multipurpose Social Service Society, kortweg SMSSS. Deze organisatie is verbonden aan het bisdom Sivagangai en werkt al sinds 1985 met gemarginaliseerde groepen in de districten Sivagangai en Ramanathapuram. Vrouwen, kinderen, landarbeiders, ja zelfs hele vissergezinnen en worden er ondersteund met programma's rond onderwijs, gezondheid, bestaanszekerheid en gemeenschapsofbouw.

De aanvraag die het Missiebureau ontving, ging over 32 weduwen uit de kustplaatsen Thangachimadam en Pamban. Allemaal vrouwen uit vissersgemeenschappen. Veel van hen zijn nog jong - tussen de 27 en 45 jaar - en dragen de zorg voor kinderen. Ze leven onder moeilijke omstandigheden. Niet alleen omdat het inkomen van hun man is weggefallen, maar ook omdat weduwen in hun omgeving vaak te maken krijgen met sociale uitsluiting, beperkte bewegingsvrijheid en minder toegang tot bezit, werk en ondersteuning. Enkele vrouwen leven bovendien met hiv en zijn afhankelijk van regelmatige medische behandeling.

De weduwen krijgen uitleg over het project

De SMSSS selecteerde een project dat vrouwen zelf sterker maakt: een collectieve werkplaats voor het maken van touw van kokosvezel. Kokosvezel is in India een bekend natuurlijk materiaal. Het wordt gemaakt uit de vezels van kokosnoten en gebruikt voor onder meer touw, matten, huishoudelijke producten, landbouw-toepassingen en bouwmaterialen. De Indiase overheid ziet kokosvezelproductie al langer als een sector die juist voor vrouwen op het platteland kansen kan bieden op werk, inkomen en betere leefomstandigheden. Kokosmateriaal is in de regio beschikbaar, de productie kan het hele jaar doorgaan en er is veel vraag naar touw vanuit de visserij, landbouw, bouw en lokale handel. Het project kent een eenvoudige, maar doelmatige opzet: de vrouwen krijgen de benodigde spinnewielen en een basisvoorraad grondstoffen. Uiteraard volgen ze allemaal een training in het maken van kokosvezeltouw en in ondernemerschap. Als een sterk gevormde coöperatie weten ze hun producten tegen een goede prijs op de markt te brengen.

De training is in volle gang

Dat collectieve karakter is misschien wel de kern van het project. Armoede maakt mensen vaak klein en geïsoleerd. Wie schulden heeft, wie afhankelijk is van losse arbeid, wie als weduwe sociaal minder meetelt, heeft zelden een sterke stem. Door de vrouwen samen te brengen in een productie-eenheid ontstaat er echter: onderlinge steun, praktische samenwerking en een begin van economische zelfstandigheid.

Inmiddels heeft het Missiebureau een eerste rapportage ontvangen. Fr. Jesuraja, secretaris van SMSSS, schrijft dat het project succesvol is uitgevoerd en goed verloopt. De steun aan dit project past bij de missie van het Missiebureau: mensen nabij zijn waar het bestaan broos is en lokale gemeenschappen helpen om zelf verschil te maken. Een relatief kleine bijdrage kan zo uitgroeien tot iets dat verder reikt dan de eerste investering.

Jongeren in Malawi bidden om roeping en toekomst

In Malawi kwamen in april bijna 20.000 jongeren samen voor de nationale en diocesane vieringen van de Wereldgebedsdag voor Roepingen. In een tijd waarin het land te maken heeft met een ernstige nationale brandstofcrisis, maakte de grote opkomst indruk. Ondanks praktische problemen en onzekerheden lieten jongeren uit het hele land zien dat geloof, gemeenschap en toekomstverwachting hen blijven samenbrengen.

Het thema van dit jaar luidde: 'De innerlijke ontdekking van Gods gaven; mogen jongeren één zijn in Christus, verenigd in missie'. Daarmee werd de nadruk gelegd op een vraag die voor veel jongeren belangrijk is: welke weg mag ik gaan, met de gaven die God mij heeft gegeven?

Wereldgebedsdag voor roepingen in Malawi

De nationale viering vond plaats in het bisdom Mangochi, bij de Johannes-de-Doper-Universiteit. Bisschop Montfort Sitima ging voor in de eucharistieviering. Hierbij waren ook veel vertegenwoordigers van verschillende religieuze congregaties aanwezig.

Ook in de andere bisdommen van Malawi werd de Wereldgebedsdag voor Roepingen breed gevierd. In Karonga kwamen ruim 500 jongeren samen bij het Karonga Teacher Training College. In Dedza vond de viering plaats in de Onze-Lieve-Vrouweparochie in Mua, waar bisschop Peter Adrian Chifukwa voorging. Hij sprak de jongeren indringend toe en benadrukte dat de Kerk roepingen nodig heeft van mensen die bereid zijn haar te dienen. Jongeren hoeven volgens hem niet bang te zijn om hun roeping serieus te nemen.

In het aartsbisdom Blantyre kwamen meer dan 6.000 jongeren samen in de Sint-Armandusparochie in Neno. In het aartsbisdom Lilongwe vond de viering plaats in de Onze-Lieve-Vrouw van Fatimaparochie. Hulpbisschop Vincent Mwakhwawa riep de jongeren op om gebed een centrale plaats te geven bij het onderscheiden van hun roeping en bij het maken van verstandige keuzes voor hun toekomst. Ook in Mzuzu, Chikwawa en Zomba klonk dezelfde boodschap: leef vanuit echte waarden, neem je toekomst serieus, bid volhardend en gebruik sociale media en technologie op een verantwoordelijke manier.

De grote deelname aan de Wereldgebedsdag voor Roepingen in Malawi laat zien dat de Kerk daar leeft onder jongeren. Zij zoeken richting. Zij willen hun gaven ontdekken. Sommigen van hen voelen misschien een roeping tot het priesterschap of het religieuze leven. Anderen zullen hun roeping vinden in gezin, werk, onderwijs, zorg of dienstbaarheid aan de samenleving. Maar voor allen geldt dat zij mensen nodig hebben die hen bemoedigen.

Voor het Missiebureau raakt deze dag aan een thema dat ons al vele jaren na aan het hart ligt: de ondersteuning van priesterstudenten. In mei mochten wij in Roermond aartsbisschop Thomas Luke Msusa van Blantyre en bisschop Alfred Mateyu Chaima van Zomba ontvangen. Het was een bijzonder weerzien met aartsbisschop Msusa, die wij al vele jaren kennen en inmiddels als een echte vriend van het Missiebureau beschouwen.

In een hartelijke en open sfeer spraken wij met beide bisschoppen over de situatie in Malawi, de uitdagingen van de lokale Kerk en de wederzijdse verbondenheid die door de jaren heen is gegroeid. Daarbij kwam ook de vorming

V.l.n.r.: aartsbisschop Msusa uit Blantyre, missiebureau-directeur Elianne van den Heuvel en bisschop Chaima uit Zomba

van priesterstudenten ter sprake. Want waar jongeren hun roeping ontdekken, is ook ondersteuning nodig. Een priesteropleiding vraagt tijd, begeleiding, studie, gebed en praktische middelen. Voor veel bisdommen in landen als Malawi is het niet vanzelfsprekend dat alle kosten daarvoor gedragen kunnen worden.

Voor het Missiebureau is de ondersteuning van priesterstudenten een belangrijk onderdeel van het werk. Ook in het globale zuiden is een goede vorming en opleiding van toekomstige priesters van grote betekenis. Seminaries ontvangen weliswaar steun van de Heilige Stoel en van lokale bisdommen, maar van seminaristen wordt vaak ook een eigen bijdrage verwacht. Juist deze eigen bijdrage is voor veel jonge seminaristen moeilijk, omdat zij uit arme gezinnen komen die nauwelijks kunnen bijdragen aan hun studie.

Via het sponsorprogramma van het Missiebureau kunt u helpen om deze roeping mogelijk te maken. Voor 23 euro per maand draagt u bij aan de studie en vorming van een seminarist. Zo helpt u mee aan de toekomst van lokale kerkgemeenschappen in landen als Malawi en zorgt u ervoor dat geen enkele roeping verloren hoeft te gaan.

Wilt u bijdragen aan de studie van een seminarist of meer informatie ontvangen over priesterstudentensponsoring? Neem dan contact met ons op via 0475-386880 of info@missiebureau.nl. Het Missiebureau heeft een ANBI-status; giften zijn onder bepaalde voorwaarden fiscaal aftrekbaar.

Paus vraagt aandacht voor menselijke waardigheid in eerste encycliek

Mens blijven in een digitale wereld

De wereld verandert razendsnel. Kunstmatige intelligentie schrijft teksten, voert gesprekken, ondersteunt medische diagnoses en neemt steeds meer taken over die tot voor kort uitsluitend door mensen werden uitgevoerd. Wat betekent dat voor ons mens-zijn? Juist over die vraag spreekt paus Leo XIV zich uit in zijn eerste encycliek 'Magnifica Humanitas'.

Dat een paus een encycliek wijdt aan kunstmatige intelligentie lijkt op het eerste gezicht misschien verrassend. Toch past het in een lange traditie van de Kerk. In 1891 schreef paus Leo XIII zijn beroemde encycliek 'Rerum Novarum' over de gevolgen van de industriële revolutie voor arbeiders en samenleving. Nu, 135 jaar later, ziet paus Leo XIV opnieuw een ingrijpende maatschappelijke verandering die om bezinning vraagt. Ditmaal niet door machines in fabrieken, maar door digitale technologie en kunstmatige intelligentie.

De paus was zelf bij de presentatie aanwezig (Foto: Vatican Media)

Opvallend is dat de paus technologie niet afwijst. Integendeel. Hij erkent dat kunstmatige intelligentie veel goeds kan brengen. Ze kan helpen bij onderzoek, bij het verbeteren van de gezondheidszorg en bij het ondersteunen van mensen in hun dagelijks leven. Maar tegelijkertijd stelt de paus een wezenlijke vraag: dient technologie de mens of gaat de mens zich aanpassen aan technologie?

De encycliek waarschuwt voor een wereld waarin macht en kennis steeds meer geconcentreerd raken bij een kleine groep bedrijven en systemen. Ook maakt paus Leo zich zorgen over werkgelegenheid, desinformatie en het gevaar dat menselijke relaties worden vervangen door digitale alternatieven. Technologie kan informatie verwerken, maar kent geen liefde, medeleven of geweten. Ze kan antwoorden geven, maar geen echte nabijheid bieden.

Voor missionair werk raakt dit een belangrijke kern. Missie gaat immers niet in de eerste plaats over techniek of middelen, maar over mensen. Over ontmoeting. Over gezien worden. Over het ervaren dat niemand vergeten is. Juist in een tijd waarin communicatie steeds sneller en digitaler wordt, blijft de menselijke ontmoeting van onschatbare waarde.

Tegelijk maakt deze ontwikkeling nog iets anders zichtbaar. Nieuwe technologie ontstaat niet overal vanuit dezelfde werkelijkheid. Tijdens gesprekken rondom de encycliek werd gewezen op het belang van een sterkere betrokkenheid van landen in Afrika en andere delen van de wereld waar mensen vaak vooral gebruikers zijn van technologie die elders wordt ontwikkeld. Juist daar liggen unieke ervaringen, talen en culturen die niet verloren mogen gaan.

(Foto: Vatican Media)

Voor missionair werk is dat een herkenbaar uitgangspunt. Missie heeft altijd aandacht gehad voor de rijkdom van lokale gemeenschappen, talen en tradities. Niet om mensen één model op te leggen, maar juist om ruimte te geven aan hun eigen stem en waardigheid. Ook in een digitale toekomst blijft die vraag actueel: wie wordt gehoord en wie dreigt onzichtbaar te worden?

De encycliek herinnert er bovendien aan dat evangelisatie nooit losstaat van de werkelijkheid waarin mensen leven. Armoede, uitsluiting en ongelijkheid kunnen in onze tijd ook nieuwe vormen aannemen. Wie geen toegang heeft tot technologie, wie door systemen over het hoofd wordt gezien of gereduceerd wordt tot data, dreigt opnieuw buiten beeld te raken. Juist daarom raakt deze tekst ook aan het hart van missionair werk: de waardigheid van ieder mens blijven beschermen en verdedigen.

Misschien ligt daar ook een uitdaging voor onszelf. Hoe gebruiken wij technologie? Helpt zij ons om mensen dichterbij elkaar te brengen, of vergroot zij juist de afstand? Gebruiken wij haar om te luisteren en te verbinden, of raken we gevangen in snelheid en efficiëntie?

Aan het einde van zijn encycliek schetst paus Leo XIV geen somber toekomstbeeld, maar een hoopvolle uitnodiging: om samen te bouwen aan een beschaving van liefde. Een samenleving waarin menselijke waardigheid centraal staat en waarin technologie een hulpmiddel blijft, nooit een doel op zichzelf.

Juist daar klinkt een vertrouwde missionaire opdracht door: de mens blijven zien, ook in een wereld die steeds digitaler wordt.

Iedere stem verdient een plaats in de toekomst van technologie

Pater Nico S. Dister (Foto: Istimewa)

Met dankbaarheid en eerbied gedenken wij pater Nico Dister OFM, missionaris, franciscaan, priester, theoloog en leraar. Meer dan een halve eeuw stond zijn leven in het teken van de missie in West-Papoea, Indonesië. Daar werkte hij niet alleen als priester, maar ook als docent, denker en begeleider van vele generaties studenten, religieuzen en leken. Zijn naam bleef verbonden met de opbouw van de Kerk in Papoea en met de vorming van mensen die op hun beurt verantwoordelijkheid gingen dragen in kerk en samenleving.

Pater Nico werd geboren in Maastricht op 7 maart 1939 en overleed op 11 april 2026 in Nijmegen. Als minderbroeder-franciscaan vond hij zijn weg in eenvoud, studie, gebed en nabijheid. Zijn missionaire roeping bracht hem naar Papoea, waar hij jarenlang werkte aan de School voor Filosofie en Theologie Fajar Timur in Abepura, Jayapura. Daar werd hij gewaardeerd als een scherpzinnig geleerde, maar vooral ook als iemand die zijn kennis ten dienste stelde van de gemeenschap. Hij wist geloof, denken en leven met elkaar te verbinden.

In hem herkennen wij de grote betekenis van missionarissen die vanuit Nederland, en in zijn geval vanuit Limburg, hun leven hebben verbonden met mensen ver weg. Niet als voorbijgangers, maar als medereizigers. Zijn lange aanwezigheid in Papoea laat zien wat missie in haar diepste betekenis kan zijn: luisteren, leren, delen en samen bouwen aan de Kerk van Christus.

In een interview zei pater Nico dat hij in de missie Jezus als vriend had leren kennen. Die woorden vatten misschien wel het mooiste samen waaruit hij leefde. Zijn geloof was niet abstract, maar geworteld in ontmoeting. In de mensen van Papoea, in zijn studenten, in de broeders met wie hij leefde en werkte, vond hij telkens opnieuw het spoor van Christus. Zijn overlijden roept verdriet op, maar ook grote dankbaarheid. Dankbaarheid voor zijn trouw, zijn werklust, zijn geloof, zijn kennis en zijn hartelijkheid. Dankbaarheid ook voor alles wat hij heeft betekend voor de Kerk in Indonesië en voor allen die door hem gevormd, bemoedigd en geïnspireerd werden.

Moge pater Nico rusten in Gods vrede. En moge zijn leven ons herinneren aan de blijvende waarde van missionaire verbondenheid, over grenzen van landen, talen en culturen heen.